

dobbelt Anse, nemlig dels over, at Spørgsmaalet ikke er fremkommet som Fruigten af en moden og betimelig Beslutning, og dernæst over, at det ikke er fremkommet i en udviklet Skikkelse, saaledes at Pengebevillingen kun forlangtes i Henhold til en forelagt og i Anmærkningerne til Finantslovsforslaget udviklet Plan, hvad jeg tør tillade mig at trode ved saadanne Sager er aldeles nødvendigt. Jeg modtager i saa Henseende ingen Undskyldning, hentet fra en Henvisning til tidligere Finantslove, thi for det Første er det jo slet ikke med Hensyn til en saadan enkelt Bevilling paa en tidligere Finantslov afgjort, at det har været constitutionelt rigtigt at give den, og endnu mindre kan man, forsaavidt der spørges om en enkelt Bevillings praktiske Side og om Hensigtsmæssigheden af at give den, heraabe sig paa, at den tidligere er bleven givet uden at være bleven benyttet og saaledes at være bleven til Virkelighed. Endnu troer jeg at burde gjøre opmærksom paa een Ting, som jeg dog antager har en vis Betydning for dette Things Medlemmer. Vi skulle her ved et Votum afgjøre, om Thinget slutter sig til den forlangte Pengebevilling til en Examinationskommission eller ikke, og derved, om Thinget i det Hele tiltræder Tanken om at oprette Examinationskommissioner. Men foreligger dette Spørgsmaal da nu reent til Bøting? Er det ikke meget mere gjentagne Gange fra hele Ministeriets Side blevet udtalt, at man paa enhver Maade ønskede, at Finantslovsforslaget ikke kom til at gaae tilbage til Folkethinget, og er altsaa ikke enhver Bøting over Finantslovsforslaget og over ethvert Vædringsforslag til Samme derved bleven underkastet et stærkt Tryk, der ligger aldeles udenfor selve de omhandlede Spørgsmaal? Vilde ikke mange Medlemmer, for hvem disse Spørgsmaal ikke have stor Betydning, men som dog ellers mulig vilde lade sig rokke og finde Betænelighed ved den i det andet Thing truene Afgjørelse, votere f. Ex. imod det stillede Vædringsforslag om, at Bevillingen til en Examinationskommission skal udgaae, blot fordi det af Ministeriet er blevet stærkt betonet, at hele Ministeriet ønsker, at Finantslovsforslaget ikke skal gaae tilbage til

Folkethinget? Men er det dog ikke for Landsthinget en saare uheldig Stilling, at deslige Spørgsmaal, der have en saa stor Vigtighed, for det Første skulle reduceres blot til en Pengebevilling og dernæst skulle reduceres til en Pengebevilling under saadanne Forhold, at det hele Ministerium med fuldt Tryk opfordrer Landsthinget til at vedtage Finantslovsforslaget og saaledes ogsaa dette Punkt uforandret, uden Hensyn til selve Realiteten, alene fordi Finantslovsforslaget ikke ønskes sendt tilbage til Folkethinget. Ministeriet har med Hensyn til andre Punkter bestemt udtalt, at det ansaae det Resultat, som var fremkommet, for urigtigt, men at det dog ikke ønskede, at Urigtigheden skulde foranledige, at Finantslovsforslaget blev sendt tilbage.

Dette er det væsentligste Punkt, men dernæst er der ogsaa et andet Punkt, som jeg skal berøre, uden at jeg dog nu skal gaae i Detail. Man har talt om, at man vilde søge at opnaae noget Godt ved Examinationskommissionens Oprettelse, netop fordi der var Mangler ved Universitetet. Men heri viser sig den hele Grundforkeerthed i Opfattelsen af denne Sag. Man klager over Universitetet, men Spørgsmaalet derom foreligger dog egentlig ikke her, og jeg kan ikke her gaae ind paa at forsvare Professorerne. Ja, vist er der daarlige Professorer; men, hvis der er Professorer, der ere saa flette, som det ærede 10de kongevalgte Medlem meente, saa at de endog kunde gaae ud paa at flåde en Studerende, fordi denne ikke havde hørt deres Forelæsninger, ja, saa er det en Scandale, at en saadan Professor bliver siddende, men det er ikke Universitetets Skyld. Hvis der er noget Forkeert ved Universitetet, saa ryd op ved selve Universitetet, og ryd alvorlig op, ikke ved at forlange Betænkninger derover, men ved at handle. Det er Forkeertheden, at man nu vil adskille Prøven fra Undervisningen og derhos vil sige: „Vi vilde opnaae en bedre Prøvelse ved en Examinationskommission, og saa vilde vi lade Undervisningsanstalten, som skal forberede til Prøven, og som findes mangelfuld, blive staaende urørt“. Er dette dog ikke den fuldstændigste Forkeerthed? Jeg hører ikke til dem, som paa noget Maade kunne føle sig